

[Justitsministeren]

ser inden for menneskerettighedsområdet ikke gå langt.

I øvrigt skal jeg henvise til de afsluttende bemærkninger, jeg fremkom med under den forrige debat, og som, når vi skal besvare denne forespørgsel, går på to ting: vi vil opretholde den lovgivning, vi har, vi mener, den er rigtig. Og dernæst vil vi bestræbe os for igennem internationale forhandlinger og igennem det nordiske arbejde at virke for, at flygtningene bliver placeret på den bedste måde igennem et samarbejde imellem landene, både internationalt og her i Norden.

Pia Kjærsgaard (FP):

Der blev ikke lukket effektivt for flygtningene ved lovændringen i 1986. Der blev bremset op for en uhemmet tilstrømning, og det er udmærket, men der er endnu ting, der skal på plads, før det virkelig kan siges, at vi har 100 pct. styr på udviklingen.

En af svaghederne, som fortsat sikrer fremmede indrejse og ophold, er familiesammenføringen, som justitsministeren også er inde på. Det har jeg bemærket. Det er klart, at vi ikke skal åbne for de sammenføringer, der ikke blot indbefatter ægtefælle eller børn, men også den øvrige nærmeste familie. Jeg kom i min indledning ind på, at hvis regeringen ikke klart og utvetydigt under denne debat giver udtryk for, at man vil ændre forholdene, så vil Fremskridtspartiet komme med nogle forslag.

Tilmed baner det vej for yderligere sammenføringer, når en indvandrer eller flygtning får mulighed for at gifte sig i sit hjemland eller et naboland og hente godt og svingerfamilie herop på statens regning.

Jeg kunne godt have tænkt mig, at der var nogle flere ministre til stede her i dag, for der er utrolig mange ministerier, der er involveret i flygtningeproblematikken, f.eks. Socialministeriet. Jeg kunne godt have tænkt mig, at socialministeren kunne oplyse, hvor mange penge der er afsat på finansloven til disse familieudflugter, og om ministeren fortsat er indstillet på, at der skal laves en tvungen kvoteordning for flygtninges placering i kommunerne. Det ville jeg også godt have vidst noget om i dag.

Vi skal være opmærksom på, at når familien dukker op i det her lille nordiske paradys, så går integrationsapparatet i gang for den. Der skal sikres skoleundervisning, beskæftigelse, lom-

mepege og bolig til den udvidede flygtningefamilie. Det er altså et incitament mindre til, at denne familie vender tilbage til sin hjemegn igen. Integrationsprogrammet er overflødigt, eftersom man må forvente, at de asylsøgere, der er kommet herop, gerne vil hjem igen, når der er mulighed for det. Men når det fra officiel side oplyses, at nu kan der igen rejses til eksempelvis Libanon, er der straks en række professionelle flygtningevenner, der finder ud af, at det ikke passer.

Vore kirker har jo også et par gange været involveret i disse flygtningehappenings, hvor døbefonte bruges til skraldebøtter, og hvor små børn får skilte i hånden, der skal fremkalde sympati via presse og tv. Det er simpelt hen forkasteligt, at præsterne har så travlt med at lukke for egen menighed og omdanne kirkerne til demonstrationsplatforme, men antallet af kirkegængere er jo faldende, så det er måske et forsøg på at undgå arbejdsløshed blandt præsterne.

Det vil da være interessant, hvis kirkeministeren har en kommentar til disse kirkebesættelser og kan fortælle, hvor frie tøjler de offentligt ansatte præster egentlig har på området til at politisere så kraftigt, som vi har set det ske.

Da bølgerne gik ekstra højt inden lovens stramning i 1986, havde statsministeren meget travlt med at oplyse om alle de ting, regeringen ville ofre på frivillighedens alter for at imødekomme flygtningene og deres mangeartede krav. Der blev oplyst om, hvad de forskellige ministre ville gøre og kunne tænke sig at få gjort. Hvor meget af alt det, man oplyste dengang, er egentlig blevet sat i værk, og hvor meget har det kostet? Er der overhovedet realiseret noget af det, statsministeren nævnte dengang?

I Fremskridtspartiet er vi naturligvis glade for at være borgere i et land, hvor borgere har demokratisk mulighed – i hvert fald en gang imellem – for at give deres mening til kende. Vi er ikke interesserede i at omdanne vores land til Nordens Mekka, og derfor har vi hele tiden fingeren på pulsen, hvad angår asyl og flygtningetilstrømningen. Vi foreslog således, at der blev mulighed for at give sin mening til kende om spørgsmålet, da der skulle stemmes til Folketinget, men det fandt man ikke anledning til. Vælgerne måtte så give deres mening til kende på anden vis, og det var som bekendt fire man-